

۱- هر چه مدل ها ساده تر باشند واریانس کمتری دارند، زیرا پیچیدگی خاصی ندارند و زیاد تغییری نمیکنند ولی بایاس بالایی دارند و جواب های خوبی نمیدهند و نیاز به ترین بیشتر دارند که در این حالت مدل *underfit* شده است. برعکس هر چه مدل پیچیده تر باشد بایاس خیلی کمی دارد و جواب ها خوب است ولی در عین ها واریانس زیاد است و با تغییرات ریز هم نتیجه متفاوت میشود و *generalization* کاهش میابد و به داده های جدید جواب خوبی نمیدهد و در واقع مدل *overfit* میشود. به این دلایل بهترس مدلی داشته باشیم که بایاس واریانس در تعادل باشند تا *overfit* و *underfit* نشویم.

راه های جلوگیری از *overfitting* :

۱. استفاده از هایپر پارامتر های کمتر و ساده کردن مدل
۲. استفاده از *dropout* در مدل
۳. افزایش داده های آموزشی *Augmentation*

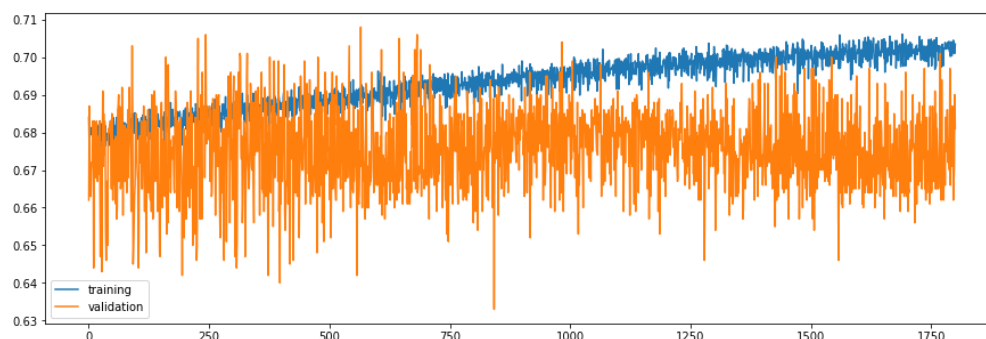
راه های جلوگیری از *underfitting* :

۱. افزایش لایه های مدل
۲. افزایش تعداد نوروں های هر لایه
۳. افزایش فیچر ها

۲- در پی دی افی جدا جواب کامل دو آمده است.

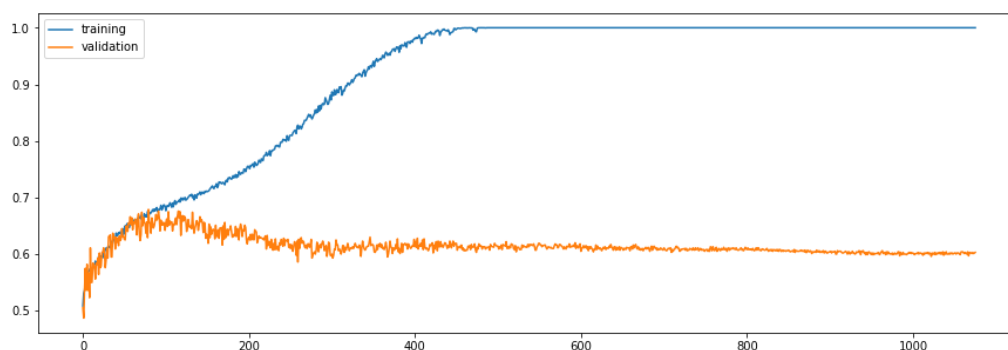
۳- الف) در اینجا مدل اورفیت شده است. در بخش اول با اضافه کردن لایه جدید باعث افزایش اورفیتینگ شده ایم. در بخش بعد با استفاده از روش *L2 regularization* باعث کاهش اور فیتینگ شده ایم، مدل با ۴ لایه پنهان و ۵۱۲ نوروں بدون اورفیت شدن تا ۴۰۰ ایپوک آموزش را ادامه میدهد. در قسمت بعدی با استفاده از *dropout* باعث کاهش اورفیتینگ شده ایم ولی با این حال از ایپوک ۱۸۰ به بعد باز اورفیت میشویم. در حالت بعد *dropout* و *L2* را باهم ترکیب میکنیم و میبینیم که عمل کرد بسیار خوبی دارد و لاس کمتری حتی از مدل های ساده تر دارد.

ب) دقت مدل اولیه برابر شکل زیر است:

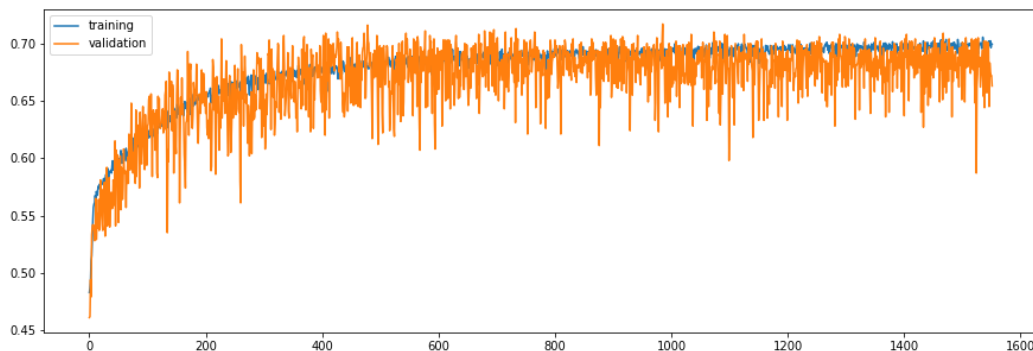

همانطور که مشاهده میشود از ابتدای آموزش دقت ولیدیشن تغییر خاصی نمیکند و به طور میانگین ثابت مانده و به نظر مدل خوب ترین نشده و *underfit* است.

برای مدل دوم سه لایه میانی اضافه کردم تا کمی پیچیدگی افزایش پیدا کرده و *underfit* نشود:

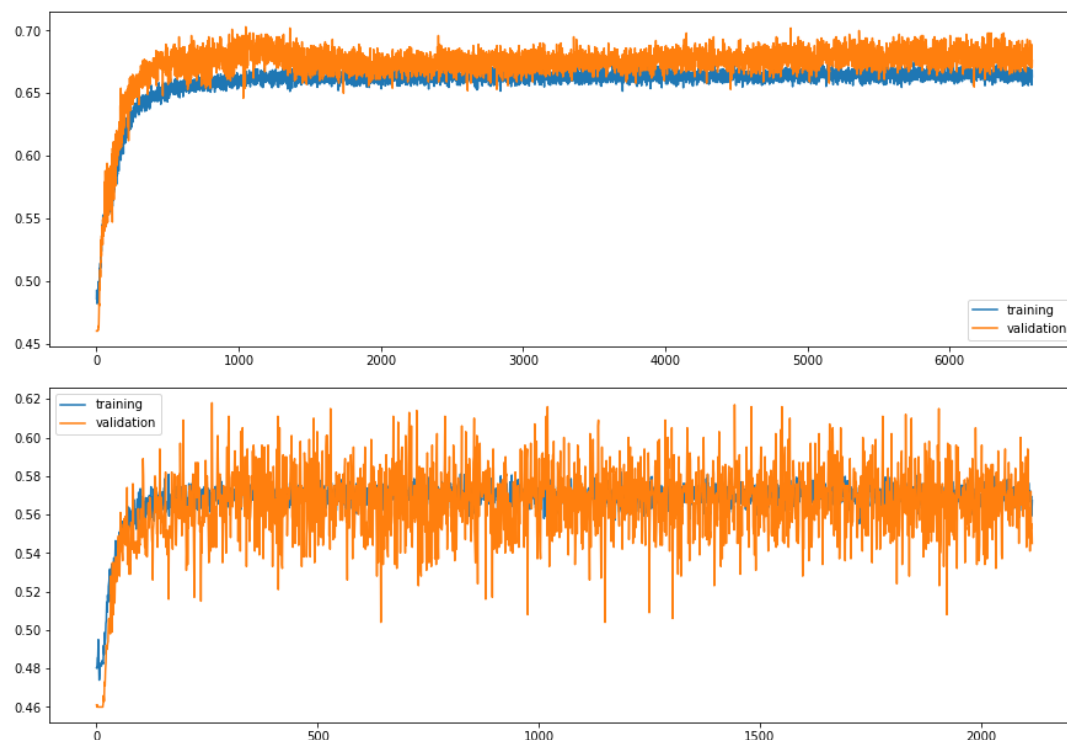

همانطور که میبینیم تا حدود *epoch* ۱۰۰ مدل به خوبی ترین میشود ولی از آنجا به بعد دقت ولیدیشن پایین آمده و دقت ترین به سمت ۱۰۰ میروود و به وضوح مدل *overfit* شده است. به همین دلیل در مدل بعدی تصمیم گرفتم از روش *regularization L2* استفاده کنم تا *overfitting* کم شود:

در این مدل میبینیم که مدل از *overfitting* درآمده و ترین و ولیدیشن دقتی نزدیکی را ارائه میدهند. ولی دقت مدل پایین و چیزی حدود ۷۰ درصد است.

در ادامه به ترتیب از روش *dropout* و همچنین از ترکیب *L2* و *dropout* برای مدل استفاده کردم:

همانطور که میبینید از لحاظ اورفیت نشدن بهتر از *L2* خالی عملکرده اند و *dropout* خالی در ولیدیشن حتی بهتر از ترین بوده است، ولی دقت با *L2* خالی بهتر است و نشان از این است که این مدل ها به خوبی ترین نشده اند. بنابراین بهترین مدل مدلی است که با استفاده از *L2* ساخته ایم.